

PLAN PRACY HUFCA GORCZAŃSKIEGO
im Wł Orkana na rok 2015/2016

Lokalizacja:

Hufiec Gorczański z siedzibą w Mszanie Dolnej to gmina:

Niedźwiedź, Lubień, Jodłownik, Mszana Dolna oraz miasto Mszana Dolna i Limanowa

Komenda:

1. Ewa Jasińska hm – komendantka
2. Jadwiga Serafin hm – skarbnik
3. Anna Liberda hm – z-ca ds. programowych
4. Jan Choragwicki – z-ca ds. organizacyjnych
5. Danuta Burtan phm – członek
6. Dominika Malec - członek

Ilość drużyn:

Gromady zuchowe

Drużyny Harcerskie

Drużyny starszo harcerskie

Drużyny wędrownicze

Kadra Hufca

Harcmistrzy

Podharcmistrzy

Przewodników

Majątek Hufca

Sprzęt obozowy Hufca to namioty, łóżka, koce, materace oraz cały sprzęt tworzący bazę, która jedno turnusowo może przyjąć 180 osób.

Lokal Hufca pozostaje nadal w budynku prywatnym przy ul. Leśnej 27.

Hufiec jako jednostka organizacyjna ZHP nadal jest i będzie najważniejszym ogniwem funkcjonowania Związku. To tutaj prowadzona jest podstawowa praca merytoryczna z drużynowymi i innymi funkcyjnymi w drużynach. W Hufcu skupia się podstawowy trzon kadry instruktorskiej, Hufiec stwarza drużynowym podstawy do organizacji drużyn i szczepli.

Nie GK nie KCH ale Hufce i ludzie pracujący w nich stanowią o wartości w ZHP i o tym jak jest postrzegany w społeczeństwie

Od dobrze skonstruowanego planu pracy Hufca zależy jego funkcjonowanie.

Trudno ocenić, osądzić czy nie jest jedną z najcenniejszych cech metody harcerskiej to, że kształtuje sylwetki członków nie metodami werbalnymi przez wykłady i pogadanki a przez stawianie konkretnych zadań.

Inną sprawą jest przeszkolenie czy pouczenie krótki instruktaż jak dane zadanie wykonać ale istotą jest sformułowanie tego zadania i konsekwentne „rozliczenie” z jego realizacji.

Harcerstwo – co zostało kiedyś słusznie sformułowane- nie jest ruchem o „ograniczonym programie” i niezależnie od posiadanych „godności” czy wieku zawsze daje okazję do dalszego osobistego rozwoju do dalszego doskonalenia.

W Planie pracy Hufca Gorceńskiego w roku 2015 /2016

będziemy główny nacisk kładli na **pracę Gromad zuchowych** zbudowanie silnego pionu zuchowego, zdobywanie stopni, rozwój drużyn, **wchodzenie w środowiska gdzie**

harcerstwa nie ma oraz rozwój Kadry –szkolenia oraz Nieobozowy Letni i Zimowy wypoczynek poprzez zastępy NAL i HAZ.

Drużynowy ma do dyspozycji system uzupełniających się instrumentów:

- Sprawności, uprawnień specjalnościowe i państwowe –doskonałą konkretną umiejętność
- Znaki służb- uczą współpracy w zespole i odpowiedzialności
- Stopnie harcerskie- wspierają rozwój indywidualny (osobowości)

Dla harcerki i harcerza stopień jest wyzwaniem ,przeszkodą do pokonania ,może nawet swoistym celem interesującym dlatego ,ż jego osiągnięcie jest powszechnie dostrzeżone i akceptowane.

Dla drużynowych stopnie harcerskie są narzędziem wychowawczym, czyli środkiem, przez który realizuje się program harcerskiego wychowania.

Stopnie harcerskie są zdobywane a nie nadawane. Mają służyć stymulowaniu rozwoju harcerza i wspierać jego dążenie do wszechstronnego doskonalenia samego siebie.

Są nagrodą ale nie za „staż” w drużynie lecz za osiągnięcie „sukcesu” w pracy nad sobą .

Ruch zuchowy

Aleksander Kamiński znał się na ludziach i umiał ocenić ich umiejętności pracy z dziećmi. Miał zdolności udzielania im swojego entuzjazmu i rozbudzania w nich zapału do pracy w ruchu zuchowym. Uczestnikom kursów wyjaśniał istotę „zuchowania” w taki oto sposób: „Jest to wielka zabawa w dzielnych chłopców – zuchów.

Zabawa trwająca dnie, tygodnie, miesiące i lata. Zabawa w chłopców – zuchów, którzy są odważni w grach, odważni w mówieniu prawdy, którzy są zwinni i zręczni, mają bystre palce i bystre głowy. Zabawa w majsterklepków, potrafiących wykonać własnoręcznie wiele rzeczy, zabawa w krasnoludki, ciągle szukające sposobności do robienia przyjacielskich usług, zabawa w leśne duchy, podpatrujące życie zwierząt i roślin. Zabawa wymagająca karności i współdziałania, radosna, porywająca zabawa, w której nabywa się dobrych przyzwyczajzeń

Do uczestników kursów, szczególnie nauczycieli, Kamiński mówił: „Nie róbcie z zabaw zuchowych – harcerskich ćwiczeń”, oraz: „Musicie zrobić wszystko, co jest w waszej mocy, aby na zbiórkach zuchowych było jak najmniej materiału szkolnego”. Słowa te są wciąż aktualne.

Aleksander Kamiński, wykorzystując doświadczenia wychowawcze i uwzględniając potrzeby oraz właściwości psychofizyczne dzieci w wieku 7–11 lat, stworzył podstawy metodyki pracy z zuchami. Było to niemal kompletne opracowanie założeń wychowawczych, prosta, porywająca metodyka zajęć, przepojona duchem polskości, co widoczne było w tematyce proponowanych zabaw.

Według tych założeń gromadę prowadził „wódz zuchowy”, przeszkolony na specjalnym kursie. Gromada składała się z kilku „szóstek” zuchowych, na których czele stali „szóstkowi” – rówieśnicy zuchów. Tych nie trzeba było szkolić. W czasie zajęć – naśladować wodza gromady – wyrabiali swoje wodzowskie umiejętności.

Instruktor – starszy brat, przyjaciel, wychowawca

Aktywność instruktora przybierze trzy kierunki;

- rozwój człowieka
- przygotowanie do pełnienia funkcji instruktorskiej
- praktyka

Pierwsze;

- określić swoje wady i cechy które chciałbyś wykształcić
- rozwijać swoje zainteresowanie doskonalenie się w danej dziedzinie
- znaleźć właściwe proporcje w wypełnianiu obowiązków

Po drugie;

- poznanie metodyki harcerskiej
- umiejętność zorganizowania pracy w drużynie
- posiadać bogaty zestaw propozycji programowych dla swoich podopiecznych
- posiadać odpowiednią wiedzę harcerską –uczestnictwo w kursach spotkaniach seminariach

-bieżący kontak z innymi drużynowymi

- wymiana doświadczeń

Po Trzecie

- współpraca ze szkołą
- planowanie pracy drużyny zgodnie z zainteresowaniem jej członków

-umożliwienie podobiecznym zdobywanie sprawnosci i stopni

Zobowiązuje się namiestnictwa wraz z zespołem programowym Hufca do opracowania zadań na rok 2015 /2016